

ми се таи надеждата, вѣрата, че мога да стана артистка. . . Но това не смѣя на самата себе си да кажа“.

Какъвъ свѣтълъ идеализъмъ, каква дълбока самокритика, какво преклонение предъ изкуството! *Нека тѣзи редове служатъ за напѣтствие на младото поколѣние*; нека новото време, съ неговитѣ превратности, не ни отнема скромността и строгата самокритика, защото безъ тѣхъ една Маня Икономова не ще бѣде възможна вече.

Артистки отъ първа величина, тѣ ни завеща- ватъ не само цѣла галерия отъ сценични образи, не само една дълга културно-театрална дейность, но и *блѣсъвъ примѣръ на самоотверженостъ, идеа- лизъмъ и характеръ*.

Л. Владикинъ

Изъ в. Демократически сговоръ, бр. 770 отъ 15 май 1926 г.